

Világ proletárijai egyesüljete!

FEHÉR
VAGY
VÖRÖS?

IRTA

FARKAS ANTAL

A KÖZOKTATÁSÜGYI NÉPBIZTOSSÁG KIADÁSA
BUDAPEST; 1919

ÁRA 1 KORONA

I.

Mit csináltok?

Nektek beszélek magyar és román atyámfiak, akik Tiszántul és Erdélyben laktok, akik szántással-vetéssel, ásóval, kapával keresitek meg a kenyereteket, akiknek minden betevő falatjára egy-egy csöpp verejték hull, nektek beszélek!

Akik nem vagytok grófok és generálisok, urak és papok, hanem földetturó, kérgeskezű munkásai vagytok annak a földnek, amiből nektek nagyon kevés vagy éppen semmi sem jutott, hozzátok szólok!

Ide, az ország szívébe, Budapestre, ahol a világszabadság eljövételét hirdető vörös lobogók lengenek, ahol izzó tűzben égnek a lelkek, ahol a forradalmi indulók muzsikája, a népszabadság megmentésére induló proletárhadseregek nótázása veri föl az utca csendjét, nagyon furcsa hírek érkeznek felőletek.

Olyasmiket hallottunk, hogy ti még nem tartotok ott, ahol a fölvilágosodott, a saját helyzetét, az ön-sorsát megértő többi népek tartanak: nem tudjátok megérteni a mai állapotot, nem bírjátok megismerni azt a helyet, ahová állnotok kell, hanem tökéletes tudatlansággal vakon, veszedelmes felrelépéssel beletántorogtatok az ellenforradalmárok táborába, megrészegettetek az urakkal való barátkozástól és nem tudjátok, hogy mit csináltok.

Az a hír van rólatok, hogy ti annyira balgák, annyira vakok vagytok, hogy úgy táncoltok, ahogyan az urak fütyülnek és oda álltok, ahova löknek benneteket.

Ha azt parancsolják nektek, hogy gyűlöljétek azokat, akik a népszabadságért küzdenek és legyetek a ti elnyomóitok zsoldosa, vessetek hurkot azok nyakába, akik a ti fölszabadulásotokért harcolnak, hát ti minden gondolkodás nélkül szót fogadtok.

Igaz volna ez a lehetetlenség?

Igaz lenne ez a szörnyű eltévelyedésetek?

Igaz volna az, hogy ti megtagadtok minden közösséget a népszabadságért küzdő harcosokkal és fölcseptok az ellenforradalmárosskodó árulók lelkiismeretlen zsoldosaivá?

Szinte hihetetlen.

A józan ész nem tudja megérteni, hogy az a magyar és az a román paraszt, aki évszázadokon át viselte az urak kizsákmányolásának az igáját most, amikor a forradalom, a proletárok erős keze széttörte ezt az igát, bárgyu tudatlansággal siet az urak segítségére a széttört járom összetákolásában.

Bűnös tudatlanság, gyalázatos testvérárulás ez, ami megérdemlené a legnagyobb megvetést, megérdemlené azt, hogy a győzedelmeskedő forradalom elárult katonái szégyenbélyeget süssenek a hátatokra.

Megérdemelnétek, ha ez igaz, mert a világnak összes bűnei közt nincs olyan gyalázatos, undok cselekedet, mint a testvérárulás, a szabadságért küzdő forradalomnak a cserbenhagyása, az elárulása.

Aki erre képes, az megérett az akasztófára. Azzal szemben nincs helye az irgalomnak, mert a bűnös ember tarthat ugyan számot a kegyelemre, de a népszabadság árulója, a testvéreit zsoldért pusztító gyilkos soha!

Mondok még valamit, magyar és román parasztok, akik ott a Tiszántul és Erdélyben ebben a pillanatban a lelkiismereteket kérdezgetitek.

— Jól tettük-e, amit tettünk? Nem tettünk-e valami bolondot, nem követtünk-e el valami nagy bűnt?

Azt mondom én nektek magyar és román parasztok, hogyha igaz, amit a hir beszél felőletek, hogy ti az ellenforradalmat támogatjátok, akkor igenis nem jól tettétek, amit tettetek és akkor olyan nagy bűnt követtetek el, amit három Isten sem tudna megbocsátani.

Mert hallottatok-e már valamit arról, hogy az anyagyilkosság is szörnyű bűn? Az anyagyilkos számíthat a kegyelemre?

Azt mondjátok rá ti is, hogy nem!

Már most hallgassatok ide, tiszántuli és erdélyi magyar és román testvérek!

Ez az ország nektek mostohátok volt évszázadokon keresztül. A munkaerőtöket elvette, az életeteket elnyűtte, megkeserítette és mivel fizetett nektek?

Száraz kenyérrel és koldusbottal!

Ha jobban akartatok élni, ha nagyobb emberi boldogságról álmodoztatok, mindjárt csak Amerikára gondoltatok, ugy-e? Mert hej, ez az ország sem a magyar, sem a román földmivelőnek nem adta meg azt a jogot, azt a darab kenyeret, amit Amerika megadott.

Ebből a mostohából csinált nektek édes anyát a forradalom, a proletárok uralma: ez az ország, ez a rendszer, ez az uralom a munkások után most már ad nektek jogot és kenyeret, tisztességes megélhetést és boldogságot.

És ti, hálátlan fiak, most ennek a szerető édes anyának a szívébe akartok kést döfni?

Az anyagyilkos nem érdemel irgalmat!

Ezt az országot, aminek eddig jogtalan robotosai, igavonó barmai voltak, a forradalom, a proletárok uralma átalakította a ti édes hazátokká, amelynek most már egyforma jogu és egyforma boldogságu fia lehet mindenki, aki dolgozik és ti ahelyett, hogy ezt a hazát megvédenétek azok ellen, akik titeket jogtalan páriákká, kenyeretlen, de dolgozó koldusokká akarnak visszaformalni, ahelyett ennek a hazának, ennek a rendszernek az életére törtök és el akarjátok pusztítani?

A hazaáruló nem érdemel kegyelmet!

De talán csak nagyított a hír és nem igaz az, hogy ti magyar és román parasztok ennyire vetemedtetek volna, hiszen lehetetlen, hogy ennyire tudatlanok, ennyire vakok legyetek, hogy fejjel menjete a falnak, hogy ne ismernétek meg, melyik a becsület, melyik a becsstelenség utja, hogy ne tudnátok a kötelességeketek a forradalommal szemben, azzal a forradalommal szemben, amely széttörte a jármotokat, megdöntötte a kizsákmányoló urak hatalmát és hogy minden embert, aki dolgozik, egyforma jövedelművé tegyen: megteremtette a proletárdiktatúrát, aminek ez az első parancsa:

Aki nem dolgozik, az ne is egyék!

Ti nem ezt vallottátok, magyar és román parasztok, évszázadokon át?

Nem ez volt a ti hitvallástok is?

Persze ezt a hitvallást ugy-e nem hirdette a papotok a templomban, magatok se mertétek nyíltan vallani, mert börtönbe csuktak volna az urak, akik nem dolgoztak soha, de mindig ettek, akik fölfalták a ti keresményeiteket, akik uraskodtak a ti munkások jövedelméből és akik parancsoltak nektek, akik nyuztak titeket.

Ennek az igazságnak lennétek ti a hóhérai!

Ennek az új Krisztusnak a keresztrefeszítői?

Hihetetlen!

De ha úgy volna, akkor titeket, magyar és román testvérek, nagy átokkal vert meg a sors. Ez az átok így hangozhatott:

— Ne lássátok fölkelni a szabadság napját soha, de ha mégis megpillantjátok, hát kerüljétek vissza abba a börtönbe, amit az önkezetekkel vájtok magatoknak.

Ez az átok ezt mondhatta:

— A szolgaság jármát vegye le rólatok egy kéz, de ti ebbe a kézbe harapjátok bele és a magatok keze rakja vissza a nyakatokba a jármót!

Hát ez az átok megfogant volna?

Akkor hát ti testvérárulók, anyagyilkosok és hazaárulók lennétek?

Magyar és román testvérek, mit csináltok és ép észszel csináljátok-e?

II.

Nem jól csináljátok!

Nem bizony, magyar és román testvérek, paraszt atyámfiai!

Nektek tisztában kell lenni azzal, hogy azok az urak, akik titeket a proletárdiktatura elleni forradalomba heccelnek bele, azok nem egyebek, mint a forradalomban megbukott rendszernek, a kizsákmányolásnak a kóbor lovagjai, azok a politikai szlúhámosok és egyéb kalandorok, akiket a forradalom vihara lesodort a hatalom polcáról és akik szeretnének oda visszamászni.

Persze, a maguk erejéből ezt nem tehetik meg, mert arra gyöngék, hanem kapják magukat, azt mondják:

— Itt a magyar paraszt, itt a román paraszt? elég sokan vannak, hát használjuk föl őket, hogy leverethessük vele a proletárdiktaturát, hogy megdönthessük a Magyar Tanácsköztársaságot és aztán, ha visszaállítottuk a mi régi hatalmunkat, majd elbánunk mi a magyar meg a román paraszttal, hogy arról koldul.

Hát ti ezt nem tudátok magatoktól kitalálni, hogy ez így van, ennek így kell lenni, mert a nagybirtokos, a tőkésosztály sosem lehet igaz barátja a vagyontalanok és a kisbirtokosok érdekeinek.

De hogy a manóba is lehetne, hisz az egyik tűz, a másik víz.

Az urak most nem akarnak egyebet, mint azt, amit évszázadok óta csináltak.

Azt akarják, hogy a dolgozó nép, legyen az magyar vagy román, örökké megmaradjon igavonó baromnak és a sorsának intézését ne vehesse a maga kezébe, mert akkor jaj a munkanélküli jövedelmeknek, jaj a hereéletnek, jaj a naplopók diktatúrájának, jaj a grófok, papok és nagytőkések uralmának!

Ha egyszer megtörik a tőkések uralma és a szegény nép veszi a kezébe az ország kormányzását, akkor örökre elvitte az ördög a régi jó világot: nem lesz többé parancsoló ur és dolgozó rabszolga!

Ettől fáztak az urak és ezért igyekeztek megnyerni a magyar és román parasztokat, hogy gyertek és segítsetek megdönteni az új rendszert, a proletárok uralmát, mert nem vezet ez jóra.

Nem ám, de csak kinek-kinek.

A dolgoztalanok, a naplopók, a munkanélküli jövedelmet hárszolók azt a világot kívánják visszaállítani, amiben szabadon folyhatott a dolgozó osztályok kizsákmányolása a dolgoztalan naplopók részéről, amikor is az emberek nagy része két kézzel dolgozott, de gyakran egygyel sem ehetett, mert nem volt mit ennie.

Az új rendszer megerősödésétől nem felhetett sem a magyar, sem a román földmivelő, mert ez az új rendszer egyúttal a nép öntudatának a fölébredését, a proletár kormányzás megalapozását is jelentette.

Ha pedig a magyar és a román nép öntudatra ébred, tisztán lát és bátrabban cselekszik, akkor az urak rabszolgatartó politikája okvetlen a kutba esett.

Mert hiszen ki az a bárgyu, aki elhigyje azt, az urak az ő kedvéért csinálják az ellenforradalmat és rendezik a testvérgyilkosságokat, nem pedig azért, hogy megint a hatalom trónusába kapaszkodjanak, hogy a nép hátán visszamásszanak oda, ahonnan a forradalom elkergette őket?

Ilyen bárgyu ember nem él a Tiszántul és nem él Erdélyben. Ha él is, az már régen a bolondok házában van.

Az urak nem akarhatják azt, amit a paraszt akar és viszont a parasztok nem mehetnek bele abba, hogy megint a nyakukba kerüljön az iga és hátukra másszanak az urak diktatúrájának kedves kiválasztottjai.

A parasztembernek nem csupán azzal kell törődni, hogy meglesz-e az a bizonyos májusi eső vagy nem, hanem azzal is,

hogy a sorsának intézését kire bizza, ha már egyszer maga nem tudja vagy nem akarja a kezébe venni.

Hát rábizhatja a forradalom kitörésekor megbukott hatalom kezelőire, az elkergetett sáfárokra: a grófokra, a birtokosokra, a tőkésekre, a papokra, a generálisokra?

Nem bizhatja, mert a nagybirtokosok és tőkések érdeke azt diktálja, hogy a régi jó világ jöjjön vissza: Olcsó napszám és nagy haszon, munkátlan élet, tenger jövedelem és gondtalan jólét.

Ez az urak érdeke.

Érdeke-e ez a magyar vagy a román parasztnak?

Nem érdeke!

A papnak, a nagyfejű katonának az az érdeke, hogy a nép mentül bigottabb, mentül tudatlanabb legyen, hogy megint föl lehessen használni a papzsák tömésére és háboruban a vágóhidra való hajtásra.

Ugy-e a parasztnép érdeke nem azonos, nem egyforma ezeknek az uraknak az érdekeivel.

A parasztnép jogot és szabadságot és boldogabb életet akar. Azt akarja, hogy ne nyuzzák, ne vezessék az orránál fogva, hanem egyszer már egy történiék minden, ahogyan az ő érdeke kívánja.

Ugy-e az urak ezt nem akarhatják, hiszen ha ezt akarnák, bolondok volnának, mert készakaratosan a saját hatalmukat játsznák el. Csak nem örültek meg, hogy önmaguk alatt vágják a fát!

De az is bolond, aki az urakról ilyesmit elhisz.

Mért akarják hát az urak az ellenforradalmat.

Azért, hogy a régi hatalmukat visszaállítsák, hogy a népet visszanyomják a rabszolgaságba, a gazdasági és politikai jogtalanságba, hogy megint az ország nyakára ülhessenek.

No és ti, magyar és román atyafiak olyan balgák vagytok, hogy az uraknak e cél eléréséhez segédkezet nyujtotok?

Nem volt elég hosszú évszázadoknak kinja, keserve, szenvedése, tanulsága?

Még most sem tudátok a saját fejetekkel gondolkozni és most sem tudátok, hogyha bogár után mentek, hát hová értetek?

Megdöbbsentő bárgyuság!

Látni a világ legdolgosabb népét hogyan vezetik félre, hogyan csapják be és hogyan nyomják el a világ legcégéresebb naplopói!

Látni azt, hogy a magyar és román parasztság most sem érett meg arra, hogy a saját sorsát intézhesse, mert tudatlan-

ságának a kihasználásával az urak, a régi elnyomók megint farkasverembe vezetik akkor, amikor a proletárok forradalma már egyszer talpraállította és megmutatta nekik a helyes utat, amely a fölszabadulás, a kizsákmányolás poklából való megváltás földjére vezet.

Látni azt, hogy a zavarosban halászó ellenforradalmárok a parasztnépet már megint befogták az igájukba, hogy gyi! — huzad tovább!

Látni azt, hogy a parasztproletárság tudatosan vagy tudatlanul beáll a kizsákmányolónak a gárdájába, zsoldos katonája lesz a tőkének és uszított ellensége proletártestvérei szabadságharcának.

Bizony ezt nem jól csináltátok atyámfiai, magyar és román proletár parasztok, mert ebben a harcban mindenképpen ti veszítetek: ha győz a forradalom, akkor is ti lesztek a legyőzöttek és ha győz az ellenforradalom, akkor is ti lesztek az elbukottak, mert olyan bárgyuk voltatok, hogy visszaültettétek a nyakatokra a saját elnyomóitokat, évszázadok óta legnagyobb ellenségeiteket: a rabszolgatartó urak képében a kizsákmányoló tőkét.

De ha ennyire gyávák és tudatlanok voltatok, ha ennyire be tudott csapni benneteket az ellenforradalom, akkor mindenképpen megérdemelitek a sorsotokat a testvérárulásért, az anyagiilkosságért és a hazaárulásért!

Ezt akartátok?

Nem jól csináljátok!

III.

Mert ki és mi a mi közös ellenségünk?

Ezzel is jó tisztában lenni, magyar és román földmunkás-testvérek, kisbirtokosok!

Mert úgy sejtem, hogy nagyon sokan vannak köztetek olyanok, akik nincsenek tisztában ezzel sem.

Azt hiszik, hogy nekik a proletárok, a proletárok uralma az ellenségük, hogy őket nem a forradalom szabadította fel, hogy őket a proletárok diktaturája akarja elnyomni.

Micsoda végzetes tévedés ez!

Hiszen a földmivelő nép a megbukott tőkés rendszernek volt a kiuzsorázottja, a leigázottja. Amennyire a magyar földesurak

kihasználták a magyar paraszt munkaerejét, elnyomták a kisbirtokost, annyira kiuzsorázták és elnyomták a román bojárok, a román tőkés-ek a román parasztot és kisbirtokost.

Gazdasági és politikai rabszolgaságban tartották.

Adót sokkal kevesebbet fizettek a tőkés-ek, mert a bukott tőkésrendszer nekik kedvezett.

Kiterjedt gazdaságaik számára gépeket vásárolhattak, belterjesebben és jobban, jövedelmezőbben gazdálkodhattak, mert a gazdasági szaktudás, az emberek, a jószágok, a gépek mind az ő rendelkezésére állottak, mind az ő vagyonukat, jövedelmüket hizlalták.

A politikai hatalom teljesen a kezükben volt és abba a sarokba állították a magyar és román parasztot, amelyikbe akarták.

A közigazgatás, a bíraskodás az ő képükre és hasonlatosságukra teremtődött meg és az ő érdeküket szolgálta.

Emlékezzetek csak vissza magyar és román parasztok a „rég-i jó világ“-ra, ugyan mertetek-e ti ujjat húzni az urasággal, a járásbíróval, a szolgabíróval, a jegyzővel?

Nem csikorgattatok-e nyíltan vagy titokban a fogatokat, amikor éreztétek, hogy a hivatalos hatalom korbácsa nyakra-főre a ti hátatokon pattog?

Jut-e eszetekbe, hogy apáitok, nagyapáitok hány-szor siratták meg a földesurak, a hivatalos urak gögjét és hatalmát?

Emlékezzetek vissza, hogy a forradalom előtti rendszer hány-szor vágott benneteket kupán, hány-szor nyomott barackot a fejetek bubjára és hány-szor ismertette meg veletek a hajduk öklét, a zsandárok bikacsékjét, a katonaság hatalmát?

Jusson eszetekbe, hogyha moccanni mertetek, ha hangosat kurjantottatok, már ott termett a hatalom embere és lefűlelt benneteket!

Ne felejtsetek el, hogy az írott törvények ellenére is ki-játszottak benneteket és például tilos volt a románnak a román beszéd, a román nóta, a román zászló, a román kokárda, mert könnyen a börtönbe került miattuk.

A magyar nép sem Kossuth-nótázhatott, Talpra-magyarozhatott szabadon, csak akkor, amikor a hivatalos hatalom vagy az urak jókedve megengedte.

Igaz-e ez?

Persze, hogy igaz, hiszen a múltban elsírt könnyeket, a keserves jajgatásokat nem lehet letagadni most sem, amikor a magyar

urak paroláznak veletek és ti elég bárgyun azt hiszitek, hogy most már minden jól van, hogy most már kiűtött a szabadság!

Mennyire tévedtek és mennyire becsapódtok!

Amíg a magyar tőke, a román tőke, a magyar földesur és a román bojár meglesz, addig a ti sorsotok nem változhatik meg, addig a ti felzabarástoknak befellegzett.

Hiszen csak gondolkozni kell és megértitek.

Ugy-e ez a tőkés és szolgabíró rendszer volt az, amely benneteket gazdasági elnyomatásban és politikai rabságban tartott?

Ez volt az. Ha éjjel-nappal dolgoztatok volna is a földesurnak, ugyan a magatok kicsijét növeltétek volna vele, vagy a földesur vagyonát? Persze, hogy a földesurét.

Ha például követválasztás következett el, az lett a képviselő, akit ti szerettetek volna, vagy az, akit az urak akartak? Persze, hogy az lett, akit az urak akartak.

Ebből láthatjátok, hogy ti gazdaságilag kizsákmányolt és politikailag rabságban tartott népek voltatok.

Egy volt a sorsotok magyar és román parasztok ebben az országban: bus, keserves és közös sors nyüstölt benneteket.

Nem az volt itt a baj, hogy a magyar nem szerette a románt, vagy a román gyűlölte a magyart, hanem az, hogy a tőkés rendszer, a hatalomra került urak diktatúrája a magyar és román parasztot egyformán szipolyozta, kihasználta, rabságban tartotta.

Az Osztrák-magyar monarchiának az volt a politikája — és ezt kell tudni, megérteni most, mert ez nagyon fontos —, hogy az uralkodása alá tartozó népeket folytonosan kutya-maeskabarságban drótozza össze.

Ha az egyik megmozdult, akkor ráuszította a másikat. Már az iskolában a nemzeti gyűlölködés csiráit oltották az apró gyermekekbe és elhitették az emberekkel tudatlan korukban, hogy a magyar nép ellensége a román népnek és a román nép a magyar népnek.

Ezzel a gyalázatos hazugsággal uralkodott és hizott a politikai hatalom és a tőke századokon át Magyarországon.

Eddig nem így volt, ugy-e?

A magyar és román parasztságnak közös ellenségük volt és ez nem más volt, mint az uralkodóház politikája, hatalma és a tőkés rendszer embernyuzó lelkiismeretlensége.

Ugy-e akkor, amikor a világháboruban arról volt szó, hogy a monarchia hatalmát növeljük, hogy a tőke erejét hizlaljuk, meg-

védjük, akkor nem prédikálták nektek, hogy ti magyar nép és román nép ellenségek vagytok, hanem azt papolták, hogy testvérek vagytok és közös csapatokban egyformán hureoltak benneteket meghalni azért a királyért, aki ellenségetek volt, azért a hazáért, amely a mostohátok volt és azért a rendszerért, amelynek valamennyien kizsákmányoltjai voltatok ti, magyar és román proletárok.

Ezt tudni kell és ezt nem szabad elfelednetek soha!

Azután jött a forradalom, elzavarta a királyt, a ravasz diplomatákat, az emberpusztító, vérszomjas generálisokat, jött a proletárdiktatura és megbuktatván a kizsákmányoló tőkés rendszert, az országot édes hazátokká tette, amely egyformán kenyeret ad minden dolgozó proletárnak.

Hiszen ez volt a ti álmotok, ezt akartátok ti is!

No és most, amikor ez bekövetkezett, ti annyira megkötyagosodtatok volna az ellenforradalmárok hazugságaitól, hogy megfeledkezvén apáitok szenvedéséről, a saját nyomoruságotokról, fölcsaptatok volna a benneteket megváltó forradalom és proletárdiktatura bérgyilkosaivá, lepénzelt, megrészesgített zsoldosaivá?

Szinte lehetetlen, hogy ilyen vakok, ilyen esztelenek volnátok.

Hát ki a ti ellenségetek?

A forradalom, a proletárdiktatura, amely benneteket szabadokká tett, a baromi sorsból kihuzott és nektek adta ezt az országot, nektek dolgozóknak, akiktől a dologtalan tőkés rendszer ezt elrabolta?

Vagy az urak politikája, a tőkés rendszer a ti ellenségetek, amely évszázadokon át hajtott, nyuzott benneteket, a dolgozó népet?

Igenis a tőke a ti ellenségetek, magyar és román parasztok.

IV.

Vörös vagy fehér?

Hát mégis, mi vakithatott volna meg annyira benneteket, hogy a Magyar Tanácsköztársaság életére törjete?

Mi egyéb, mint az ellenforradalmárok hazugsága.

Kik az ellenforradalmárok?

Azok ugy-e, akiknek a tőkés rendszer megbuktatása, a nép

uralomra jutása nincs inyükre, mert ezzel gazdasági és politikai hatalmuknak örökre befellegzett.

Mit akarnak az ellenforradalmárok?

Vissza akarják állítani régi hatalmukat, vagyis a tőkés rendszert, amely a népet, a proletárt teljesen kizárja az ország sorsának az intézéséből.

Azzal a miskulanciával, hogy a kormány szekerére egy-két diszparasztot ültetnek maguk mellé, hogy tessék-lássék, a nép is közöttünk van, már nem igen lehet az okos embert becsapni, mert tudja, hogy az a néhány diszparaszt még nem jelenti a millió és millió parasztot, hiába ül a szekéren, azt a szekerét mégis a népnek kell majd huzni.

Ha az ellenforradalmárok a régi rendszer visszaállításán dolgoznak, amint igaz is, akkor ugy-e, megint fuccs lesz annak a szép és igazságos elvnek, amit a proletárdiktatura hirdet.

— Aki nem dolgozik, az ne is egyék!

Ugy-e, ti nem félhettek ettől, hiszen ti mindnyájan dolgozó nép vagytok.

Kik félnek?

Azok az ellenforradalmárok, akik megszokták a munkanélküli jövedelmet, akiknek a proletárdiktatura főntebb mondott törvénye éhhalált jelent, hiszen ők nem tudnak dolgozni, ők csak megint uralkodni akarnak.

Ők azt akarják, hogy megint legyen ur és szolga, milliomos és koldus, hogy a dolgozóknak megint csak morzsák jussanak és a tőkével rendelkező herék megint tejben, vajban, jólétben fürödjenek.

Hogyan lehetséges az, hogy ti is ezt akarnátok?

Megőrültetek volna?

Mert ép észszel senkisé is lehet önmagának a gyilkosa, testvéreinek, gyermekeinek a bilincskészítője.

Mi zavarta meg az eszeteket?

•Az ellenforradalmárok hazugságai?

Azt mondták ugy-e, hogy mi szocialisták, a proletárdiktatura harcosai, leromboljuk a templomotokat, elkergetjük a papotokat és magát az Uristent is letaszítjuk a tronjáról, mert minden vallást ki akarunk pusztítani.

És ti elhittétek ezt a bárgyuságot?

Nem tudtátok, hogy az első betütől az utolsóig hazugság, mert nekünk semmi közünk senki vallásához? Ki-ki azt hiszi,

amit akar és ki-ki üdvözljön a maga vallása szerint, de a papját, a templomját maga fizesse és ne az állam.

Nem igazságos ez?

Nem szebb valami az, hogy minden iskola az államé, amiben igazi tudományt tanítanak és emberszeretetet, hogy emberek szeressétek egymást, hiszen valamennyien testvérek vagytok és ne gyűlöködjétek!

Ez a tan, atyámfiak, ez!

Azt hazudták nektek, hogy mi még a parasztemberek kis vagyonát, apró tőkéjét is elveszszük?

Mért hittétek el ezt az örültséget?

Mi csak a nagy vagyont, a papi, a grófi birtokokat adjuk oda az országnak, mert azt a földet a nép műveli és annak a jövedelme a népet, az országot illeti.

Hát bűn ez? Nem igazság ez?

Ki nyúl a kisbirtokhoz, a fáradságos munkával szerzett földecskéhez, házhoz, kerthez és a munkásfillérekéből összerakott tőkéhez?

Senki!

A tőkés rendszerben nyuzott benneteket az adó, ami elvitte sokszor a vagyonkátokat és megkeserítette az életeteket, mert még a hizótok, az utolsó párnátok is dobra került.

Mit mond, mit akar és mit tesz a proletárdiktatura?

Azt mondja, azt akarja és azt csinálja, hogy a munkásember, a kisbirtokos ne fizessen egy fillér adót sem, mert elég annak a munka és a megélhetés terhe.

Jól van ez így, vagy nem jól van?

Azt hazudták nektek, hogy a szocialisták proletárdiktaturája, a kommunizmus, még a családi életeteket sem kiméli, mert eltörli a házasságot és szabad szerelem lesz helyette: ki-ki azzal él, akivel akar.

Micsoda hülyeség ez?

Nem az a hülye, aki ezt mondja, az mindössze okos gazember, de az a hülye, aki ezt elhiszi.

A szocialisták ugyanis a szabad szerelem alatt azt értik, hogy ki ki azt vegye feleségül, akit azeret és nem muszáj pénzért, vagyonért nősülni, mert ha a tőkés rendszer megbukott, akkor ilyesmikre nem lesz szükség, mert minden dolgozó ember tisztességesen és boldogan megélhet a munkája után.

Helyes-e ez, vagy nem?

Nincs idő a tételődésre, itt gyorsan választani kell:

Mit akartok: a föl-zabadulástokat, vagy a rabságotokat?

Az elnyomatás penészes kenyerét, vagy a szabadság hófehér kalácsát?

Az évezredek rabság láncait, vagy a megváltás nyitott kapuját?

A börtönt, vagy a szabad mozgást?

A megfulladást, vagy a tiszta levegőt?

Nézzetek szét az egész világon és ne csak az orrotokig lássatok: a nép mindenütt megmozdult és döngeti az elnyomók várának a kapuját. A nép mindenütt ledönti a régi uralmak bástyáit és az önmaga uralmának a fundamentumait rakja le.

Hát ti volnátok azok az utolsók, akik a ledöntött börtönöket újraépítenétek, hogy elnyomóitok újra bezárhassanak benneteket és újra a tőkés rendszer rabjai legyetek?

Nézzetek szét az egész világon, a vörös zászlót minden ócska várfokon kitűzi a nép, amely elnyomóit elkergeti és sorának az intézését önmaga veszi a kezébe.

Ti volnátok azok az utolsók, akik ezt a zászlót cserben hagyják, akik a népek forradalmát elárulják és megtámadják a vörös lobogót?

Nézzetek szét: a nép mindenütt öntudatra ébredt és vörös igékkel, vörös kokárdákkal, vörös haraggal siet megdönteni a tőkés rendszer uralmát.

Ti lennétek azok a vakok, akik nem veszitek észre ezt, akiket a gyávaság fehér zászlaja, az árulás cudar rongya alá sorakoztatnak, hogy visszarakassák veletek a saját rabságotoknak a börtönfalait?

Térjetelek észre, amíg nem késő, magyar és román parasztok!

Az egész világ vörösbe borul.

Tépjétek le magatokról az árulás, a gyávaság szégyenbélyegét, azt a fehér rongyot és tüzzétek föl a vörös kokárdát.

Vesszen az ellenforradalom!

Éljen a proletárdiktatura!

